

Een jaar geleden, midden in de nacht, stond ik als eerste van de kinderen hier voor het huis. Helemaal alleen! Al stond heel de straat vol met politie, brandweer, ambulance, buurtbewoners. Ik heb me nog nooit zo alleen gevoeld.

Maxime, in haar roze ochtendjas, zei gelukkig direct dat ze nog binnen waren. Ik zeg gelukkig, omdat ik ze anders was gaan lopen zoeken. Nu kon ik bij ze blijven. De grond sloeg onder mijn voeten vandaan, toen ik de pijn voelde die mijn ouders moesten hebben gevoeld in de verzengende vlammenzee. Ik weet nog dat ik op de grond terecht kwam. Huilend als een hond die keihard geslagen was.

Maar voor emoties was geen plek. Ik had de zware taak om mijn man, broers en zussen te bellen met het gruwelijke nieuws.

Geen plek voor paniek, want zij moesten op een veilige manier naar de Gruttostraat komen. De boodschap die ik bracht was helder en hard: het huis staat in brand en pa en ma zijn nog binnen.

Ze zijn dood!

De maanden die volgden voelen aan als een film. Een film waar het scenario gaandeweg geschreven wordt. Het open einde is nog niet bekend.

De moeilijkheid is dat we zeker weten dat het brandstichting is. Dat pa en ma vermoord zijn. Juridisch is het echter moeilijk te bewijzen.

Het politieonderzoek is wel nog steeds gaande; het forensisch bewijs wordt minutieus onderzocht en er is een beloning uitgelooft van 15.000 euro voor de gouden tip. Dagelijks zijn het openbaar ministerie en rechercheurs bezig om de waarheid boven water te krijgen. Daarom wil ik jullie nogmaals vragen om terug te denken aan de dagen rond de brand. Of je iemand hebt zien

posten. Of dat iemand in de buurt rondliep die je daarvoor nog nooit gezien had.

Ook al verloopt het onderzoek moeizaam, ik blijf hoop houden en vechten voor gerechtigheid.

Mijn eigen gevecht is echter nooit hard geweest. Mijn gevecht heb ik gestreden met positiviteit en samenwerking. Voor woede, haat en wrok is geen plek in mijn leven. Dat gun ik de dader niet, maar vooral mezelf niet. Ik wil niet verteerd worden. Niet meegesleurd in negatieve gedachten zoals de dader. Ik laat hem het geluk in mijn leven niet ontnemen.

Laat het licht stralen!

Die tekst met een uitgestoken hand hing achter de vitrage bij de voordeur. Als het ware had de dader kunnen kiezen om de uitgestoken hand aan te pakken. De dader had kunnen kiezen om zijn haat te laten varen. De dader had mijn ouders een waardig einde kunnen laten hebben op de tijd die God gekozen zou hebben.

Maar om met mijn moeders woorden te spreken. Misschien vond God het tijd dat ze 'naar huis' kwamen. Dat mijn vader en moeder in die wereld een warm nest wachtte. Eentje zonder de haat van de dader. Opgewacht door dierbaren die al heengegaan zijn.

Hellevoetsluis verhardt, heb ik het afgelopen jaar veel gehoord, na de andere moorden. Op twee jonge Antilliaanse mannen en een jonge vrouw die in de zorg werkte. Hartverscheurend!

Nee. Hellevoetsluis verhardt niet. De mensen in de samenleving verharden. Gunnen een ander steeds minder. Zetten zichzelf op nummer 1 zonder aan anderen te denken. Mijn oudste zussen zijn vandaag in Drenthe voor het plaatsen van een gedenkplaat in De Muur tegen Geweld. Want niet alleen in Hellevoetsluis verhardt de

samenleving zich. De meeste moorden zijn op weerloze mensen die onschuldig zijn.

Toch wil ik jullie vragen om uit de negatieve tunnelvisie te stappen, hoe moeilijk dat soms kan zijn

Als je op een laan rijdt met veel bomen, dan lijkt het alsof je in een tunnel rijdt. Je ziet geen uitweg. Maar ga je langzamer rijden of sta je stil en kijk je naar links of rechts, dan zie je de weilanden. Je ziet de open ruimte. Een mooie wereld die voor je ligt.

Zo is het ook met mensen. Ik heb zoveel liefde mogen ontvangen, zelfs van mensen die mij helemaal niet kennen. Dat ze meelevens met ons en dat mijn ouders zelfs een plekje in hun hart hebben gekregen. Ik wil dat we daarnaar kijken. Naar die mensen die ons gelukkig maken. Naar de warmte die we zelf kunnen bieden aan anderen als tegenhanger van negativiteit.

Mijn vader, pragmaticus en Hellevoeter in hart en nieren, zou willen dat we naar Hellevoet kijken zoals hij het zag. Een mooie plek om te wonen. Te genieten van de omgeving en bootjes kijken bij de vuurtoren. Hij hield van dit stadje. De vele filmpjes in huis zijn met hem meegegaan, zodat hij – waar hij ook is – er van kan genieten. Zoals hij ons van zijn opnames liet genieten.

Mijn moeder, een bijzonder lieve vrouw, zou willen dat ik haar boodschap laat horen. Laat het licht stralen! Ik schenk jullie haar kracht, liefde en licht zoals zij mij gegeven heeft om afgelopen jaar niet verteerd te worden door haat. Mijn vader gaf mij zijn positiviteit, optimisme en humor.

Wij, samen, kunnen de wereld maken of breken. Mijn boodschap is:

Klaar staan voor anderen, bewust van onze omgeving, een knuffel of schouder om op uit te huilen. Dan kunnen we de hele wereld aan!

Bedankt dat jullie zo meeleven en wilden komen om hier met ons, samen, de tegels tegen zinloos geweld te onthullen.

Want zinloos was het zeker!